

Defík zachránce

Lucie Hlavinková

Jsem Defík, pejsek záchranář. Jezdím teď v sanitce ke všem, kteří zavolají na číslo 155 a potřebují rychlou pomoc a kolegové záchranáři mi pořád říkají, že jsem moc důležitý člen posádky. Mám radost, že pomáhám dětem, aby se nebály všech těch přístrojů, co v sanitce máme a snažím se je rozveselit, aby zapomněly, že je vůbec něco bolí.

Všichni moji sourozenci taky pomáhají lidem, bráška Garon i sestřičky Mina, Bria a Corinka.

„Dostala jsem nový úkol, budu vodit paní, která vůbec nevidí, aby mohla chodit do práce a všude, kam jen chce,“ řekla nám Bria.

„A já dostala službu u policie!“ vykřikla nadšeně Corinka. „Budu na letišti vyčmouchávat výbušniny a nebezpečné věci., aby se nestalo letecké neštěstí.“

„Já zase pracuju v nemocnici,“ pochlubila se Mina. „Děláme tam důležitý výzkum, jestli psi umí podle čichu poznat těžké nemoci. Což je jasné, pro nás psy úplná hračka, jenom lidi to ještě pořádně neví!“

„No a mě dali k Horské službě. Lítám vrtulníkem a když spadne lavina, všechny najdu a zachráním,“ uzavřel hrdě brácha Garon.

Poslouchal jsem, co říkají, byl jsem na ně pyšný, ale zároveň jsem se trochu styděl. Vždyť oni jsou všichni hrdinové a co já? Vždyť já jsem jen takový smíšek. Posmutněl jsem. Jasně, všichni mi říkají, že smích je přece nejlepší medicína, ale nějak se mi tomu nechce věřit. Moc dobře vidím, že hrdinové jsou i moji lidští záchranáři, kteří mě vozí s sebou v sanitce, jenom já jsem tam prostě jenom tak pro legraci.

Až se jednoho dne stalo něco nečekaného. Abyste věděly, děti, je dobré mít v telefonu nainstalované nejen hry a všelijaké blbosti na zabavení, když je vám dlouhá chvíle, ale taky dost užitečnou aplikaci Záchranka. Dobře vám radím, stáhněte si ji a

řekněte to co nejvíce lidem, protože je opravdu šikovná. Když ji zmáčknete, sama zavolá nás, záchranáře na přesné místo, kde se vám něco stalo a my vás lehce najdeme!

Jenomže ten pán, se kterým se to všechno semlelo, ji neměl... Šel do lesa na houby a teď nevím, jestli nenašel vůbec žádné nebo jich naopak našel až moc, zkrátka dostal infarkt, což znamená, že ho začalo hodně bolet srdíčko a špatně mu pracovalo. Stihnul ještě zavolat na číslo 155, aby nás v sanitce přivolal, ale pak se mu telefon vybil a byl v pytli. Tedy spíš v lese a nikdo nevěděl, kde, protože to už říct nestihnul.

Rychle jsme vyjeli zároveň s hasičským autem, protože čím víc lidí bude hledat, tím líp. Jenomže ani to nestačilo, les byl starý a hodně zarostlý, byla v něm docela tma, a přestože se všichni snažili, nemohli pána vůbec najít. Já jsem mezitím čekal v sanitce a bylo mi jasné, že jde do tuhého, protože hledání trvalo už moc dlouho. A najednou mě něco zavanulo přímo do čenichu! Abyste věděli, my psi máme čich opravdu nesrovnatelný s tím vaším lidským, cítíme toho asi tak milionkrát víc než vy. No, možná ne, teď trochu přeháním, ale ten rozdíl je opravdu obrovský. A já jsem teď ucítil kromě všech lesních vůní i pánskou vodu po holení, mokrý vlněný svetr, kovový nožík na houby a krém na boty, a to vše pěkně pohromadě. Aha! V čumáku se mi to všechno spojilo do jasné podoby nějakého pána a bylo dost dobře možné, že je to ten ztracený, kterého potřebujeme rychle najít. Začal jsem štěkat a dožadovat se, aby mě pustili ven, že něco vím.

„Co vyvádíš, Defíku?“ ptali se moji kolegové, ale pak už se nestačili divit, když jsem vyrazil s nosem u země a pádil po stopě, až mi uši vlály, protože nebyl čas na žádné vysvětlování. Všichni to rychle pochopili a utíkali za mnou s kufříkem první pomoci přes kořeny, větve a mech a báli se, aby to stihli včas.

Konečně! Našel jsem toho ztraceného pána, jak se zrovna chytá za srdce, protože se mu udělalo ještě hůře. Dovedl jsem k němu svoje záchranáře právě včas, protože jeho srdíčko už mělo namále a na chvíli se zastavilo. Naštěstí jsou moji kolegové na takové případy vybavení a vytáhli z kufříku moc šikovný přístroj, kterému se říká defibrilátor. Zní to složitě, ale ovládat ho není vůbec těžké, protože sám říká, co se má dělat, skoro jako by byl živý. Záchranáři pánovi na hrudník přilepili takové

drátky, jménem elektrody a srdíčko mu zase nastartovali zpátky, než bys řekl švec. Pán byl celý bledý, hrozně moc nám všem děkoval a byl šťastný, že ho někdo vůbec našel a pomohl mu, ten les byl vážně hodně hluboký. Myslím, že hned jak se vrátil z nemocnice, si stáhl aplikaci Záchranka, to bych se vsadil.

A hluboká byla i moje radost, že jsem zase mohl pomoci a tentokrát opravdovým psím způsobem, díky svému čenichu. A ještě něco vám musím říct. Jmenuju se Defík a jestli vás to doteď ještě netrklo, tak vám prozradím, že je to podle toho užitečného přístroje, defibrilátoru. Prý jsem tak šikovný jako on a možná ještě víc! No jo, to bych řekl, ten přístroj sice umí mluvit, ale neříká nic srandovního, zato já ano.

A Garon, Bria, Mina i Corinka ze mě byli celí nadšení a říkali, že jsem úžasný hrdina, tak teď už tomu budu věřit.

